

Küçük Okyanus Kütüphanesi

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Okyanus Kütüphanesi

Aysel Banu YAVUZAL

Geniş mavi okyanusun derinliklerinde, güneş ışınlarının kumların üzerinde dans ettiği yerde, Opal adında akıllı bir ahtapot yaşardı. Derisi sıcak mercan-turuncusuydu ve üzerinde yumuşak lavanta rengi çiller vardı; sekiz kolu kurdeleler gibi kıvrılırdı. Gözlük gibi minik pirinç çerçeveli okuma kabukları takar, yosun çantasında bir yazı kamışı taşırdı. Opal kelimeleri her şeyden çok severdi.

Opal günlerini preslenmiş deniz yaprağı sayfalarına yazı yazarak geçirirdi ama hikâyelerini paylaşacak kimsesi yoktu. Bir sabah, büyük bir deniz kaplumbağası süzülerek yanından geçti. Kubbeli kabuğu kehribar ve kahverengiydi, üzerinde soluk eski desenler vardı ve gülümsediğinde sevecen koyu gözleri kırışırdı. Adı Shellby'ydi ve sayamayacağı kadar uzun yıllar boyunca okyanuslarda yüzmüştü.

"Neden bu kadar düşüncelisin, küçük yazar?" diye sordu Shellby, derin ve sıcak bir sesle. Opal iç çekti. "Yazıyorum da yazıyorum ama hikâyeler paylaşılmak içindir." Shellby yavaşça başını salladı. "Öyleyse paylaşmak için bir yer kuralım," dedi. "Ben hikâyeleri korurum, sen de onları yazarsın. Bir kütüphane yapalım."

İki uzun yosun ormanının arasında, akıntının yumuşak ve ışığın loş olduğu rahat bir yer seçtiler. Shellby geniş ön yüzgeçleriyle kumlu bir zemin açtı, Opal ise oturmak için düzgün taşları bir daire şeklinde dizdi. "Bir kütüphanenin kitaplara ihtiyacı var," dedi Opal, kamışına hafifçe vurarak. "Ama onları kim getirecek?" Tam o sırada minik bir denizatı hızla yanlarından geçti.

Bu, resifin en küçük ve en meraklı denizatı olan Pip'ti. Limon sarısı derisi turuncu beneklerle kaplıydı, turkuaz gözleri parlıyordu ve boynunda küçük kırmızı bir kurdele dalgalanıyordu. "Kütüphane mi?" diye ciyakladı Pip. "Kütüphane nedir?" Opal gülümsedi. "Hikâyelerin yaşadığı bir yer. Bir tane dinlemek ister misin?" Pip o kadar hızlı başını salladı ki kurdelesini bulanıklaştı.

Opal, karanlık bir çukuru geçen cesur küçük bir balık hakkındaki deniz yaprağı sayfasından okudu. Pip kocaman gözlerle dinledi, sonra yalvardı: "Bir tane daha! Lütfen!" Shellby kıkırdadı ve "Yarın arkadaşlarını getir, küçüğüm. Hikâyeler kalabalıkla daha güzel olur," dedi. Pip heyecanla kıvrılmış kuyruğuyla hızla uzaklaştı ve kısa süre sonra bir sürü genç deniz canlısıyla geri döndü.

Ertesi gün, yuvarlak, tozlu gül-pembe renkli Granny Coral adında bir orfoz geldi. Pulları karnına doğru kreme dönüyordu, ağzının çevresini gri bıyıklar çevreliyordu ve bir yüzgecine minik inciye benzer kabuklardan bir dizi takılmıştı. "Uzaklara seyahat ettim," diye duyurdu. "Uzak resifler ve kadim yolculuklar hakkında hikâyelerim var." Gençler gözleri parlayarak yerleştiler.

Granny Coral, mercanların ateş gibi parladığı ve balıkların renklerle şarkı söylediği bir resifi anlattı. Bir zamanlar atlattığı bir fırtınadan bahsetti ve kaşının üstündeki yara izi bunun doğru olduğunu gösterdi. Opal her kelimeyi yeni bir deniz yaprağı sayfasına yazdı, kamışı hafifçe cızırdadı. Shellby biten sayfayı yosun kuşağındaki su geçirmez keseye yerleştirdi.

Haber okyanusta yayıldı. Utangaç bir yengeç, batık bir geminin bahçesinin hikâyesini paylaştı. Bir fener balığı, yıldızların doğduğu derin karanlığı anlattı. Genç bir yunus, dost canlısı bir balinayla yarışını anlattı. Opal hepsini yazdı, sekiz kolu hızla hareket ediyordu; Shellby ise her sayfayı koruyor ve yeni ziyaretçileri taş çemberine yönlendiriyordu.

Kütüphane büyüdü. Her gün daha fazla hayvan geldi, bazıları dinlemek, bazıları anlatmak için. Pip arkadaşlarını toplamak için koşturdu, hep bir hikâye daha istedi. Granny Coral hepsinin en iyi hikâye anlatıcısı oldu; dramatik sesi gençleri şaşırtıp güldürdü. Opal'in çantası sayfalarla şişti ve Shellby'nin kesesi hikâyelerle ağırlaştı.

Bir akşam, minik bir deniz salyangozu paylaşacak hikâyesi olmadığını fısıldadı. "Herkesin bir hikâyesi vardır," dedi Opal nazikçe. "Bana evini anlat." Salyangoz minik kabuğunu ve baktığı yosun bahçesini anlattı. Opal onu yazdı ve Shellby yüksek sesle okuduğunda genç canlılar alkışladı. Salyangozun yüzü parladı. O da artık buraya aitti.

O gece bir fırtına okyanusu karıştırdı. Akıntılar deniz yaprağı sayfalarını çekti ve Shellby onları büyük kabuğunun altına sığındı. Opal en küçük dinleyicilere kollarını doladı ve Granny Coral sakinleştirici bir şarkı söyledi. Fırtına geçtiğinde sayfalar güvende ve kuruydu. "Hikâyelerin barınağa ihtiyacı var," dedi Shellby. "Ve arkadaşların birbirine."

Kütüphane, herkesin ait olduđu mutlu bir yer oldu. Eski hikâyeler Granny Coral'dan Pip'e, yeni hikâyeler Pip'ten en küçük balığa geçti. Opal hepsini yazdı ve Shellby onları korudu. "Hikâyeler bizi birbirimize bağlar," dedi Opal, çembere bakarak. "En yaşlı kabuktan en genç yüzgece kadar hepimiz aynı hikâyenin parçasıyız."

Böylece küçük okyanus kütüphanesi yalnızca sayfalarda değil, kalplerde de büyüdü. Genç deniz canlıları dinlemeye ve öğrenmeye geldi, sonra kendi hikâyelerini anlatmak için kaldı. Opal yazarken gözlükleri başının üstündeydi ve Shellby'nin sevecen gözleri hepsini izliyordu. Dostluk her şeyi bir arada tutuyordu, tıpkı akıntının denizi tuttuğu gibi.

Yıllar geçti ve Pip yaşlandı ama kıvılcımını hiç kaybetmedi. Kendi yavrularını kütüphaneye getirdi ve Granny Coral'ın hikâyeleri Opal'in özenli kamışıyla yeniden yazıldı. Shellby çok eski zamanlardan hikâyeler hatırladı ve her yeni nesille paylaştı. Kütüphane hiç kapanmayan bir çember, her hikâye için bir yuvaydı.

Ve bugün yosun ormanlarının yanından yüzerseniz, Opal'in yazdığını, Shellby'nin koruduğunu ve bir sürü genç canlının kocaman gözlerle dinlediğini görebilirsiniz. Küçük okyanus kütüphanesi hâlâ orada; hikâyelerin nesilleri birbirine bağladığı ve herkesin ait olduğu sıcak, mutlu bir yer. Çünkü okyanusta da, bir kütüphanede de, dostluk en büyük hikâyedir.